

Η υπεράσπιση της χώρας περνά μέσα από τις σχολικές αίθουσες!

Για τις εδαφικές πλέον αξιώσεις της Τουρκίας στο Αιγαίο, για τη μεθοδική συνεργασία της τόσο με τη FYROM όσο και με την Αλβανία, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία. Το σχέδιο είναι προφανές. Η εισβολή στη Συρία και οι εντάσεις με τον δυτικό κόσμο προωθούν την ιδεολογική θέση του ισλαμοφασιστικού καθεστώτος Ερντογάν περί περιφερειακής υπερδύναμης, η οποία μπορεί να επιβάλλεται σε Ανατολή και Δύση.

Από την άλλη, οι λυκοφιλίες με τη Ρωσία του Πούτιν -ο οποίος κερδίζει σε κάθε περίπτωση, εφόσον δημιουργούνται προβλήματα με τους δυτικούς- και η τουλάχιστον ομιχλώδης σχέση με την ΕΕ και το NATO, συνθέτουν ένα μείγμα γεωπολιτικού χώρου, με τον οποίο δεν έχουν και τις καλύτερες σχέσεις οι γείτονές μας. Για εμάς εδώ και τα αλλοπρόσβαλα μυαλά των Μικρών Μήτσων, ελλοχεύει ο κίνδυνος της εφφασαστικής «εγρήγορσης» που επιβάλλει η μακρόσυρτη οικονομική μιζέρια της χώρας, ώστε να εξαντλείται η αντίδρασή μας σε φοβικές επικλήσεις του «διεθνούς δικαίου». Αναμφίβολα, κάθε χώρα υπερασπίζεται αυτά που θεωρεί ως συμφέροντά της, απλώνοντας το χέρι μέχρι εκεί που φτάνει. Από την εποχή του Θουκυδίδη γνωρίζουμε ότι το δίκαιο υπάρχει μόνον μεταξύ ίσων. Να ξέρουμε όμως και ποιες απαιτήσεις μπορούμε να έχουμε από τους εταίρους μας, όταν η συνολική μας παρουσία και δράση δεν δικαιολογεί αυξημένες προσδοκίες. Και δεν φταίνε οι άλλοι.

Φαίνεται ξεκάθαρα στον έντονο γεωπολιτικό ανταγωνισμό που εκδηλώνεται στην ανατολική -προς το παρόν- Μεσόγειο λόγω των τεραστίων κοιτασμάτων φυσικού αερίου. Το μικρό, τραυματισμένο και «απομακρυσμένο» κράτος της Κύπρου έγινε ξαφνικά παίκτης σε κλίμακες γηπέδων πολύ πέραν των δυνατοτήτων του. Η χλιαρή αντιμετώπιση της τουρκικής πειρατείας από τη διεθνή κοινότητα είναι η απτή απόδειξη ότι στον μεγάλο κόσμο των ανθρωπίνων σχέσεων τα πράγματα δεν ορίζονται από τη δικαιοσύνη αλλά τα καθοδηγεί η ασυγκράτητη ορμή της αδηφάγου πλεονεξίας. Η πολιτική της Τουρκίας αποσκοπεί στον πλήρη έλεγχο της Κύπρου και στο «μοίρασμα» του Αιγαίου. Διαχρονικά, η πολιτική αυτή δεν αλλάζει γιατί οι δυνάμεις που την προωθούν δεν έχουν ακόμα απαλλαγεί από το σύνδρομο της αυτοκρατορίας. Η ιδεολογία προδιαγράφει σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό, από ό,τι συνήθως νομίζεται, τις ενέργειες των ανθρώπων.

Επειδή στηρίζομαι στην κοινή -μέχρι τώρα- διαπίστωση ότι ο ελληνοισμός δεν ταυτίζεται με τον ελλαδισμό και επειδή έχω την ισχυρή πεποίθηση ότι ιστορικά η Κύπρος υπερασπίζεται τα δίκαια αυ-

Του
**Κώστα Ν.
Κωνσταντίνου***

τού του ελληνοισμού -που δεν σταματούν προφανώς μέχρι το ανατολικότερο σύνορο, το νησί της Στρογγύλης- όποιος επ' αυτού διαφωνεί, ας θεωρήσει ανεδαφικά και έωλα όσα γράφω.

Εν ολίγοις, το κυρίαρχο στην περιοχή μας πρόβλημα και η διαρκής για τον ελληνοισμό απειλή λέγεται Τουρκία. Πρόκειται για ένα κράτος που ζει και θέλει να ζει έξω από τα όριά του. Αυτό συμβαίνει, επειδή η πηπημένη κατά τις πρώτες δεκαετίες του περασμένου αιώνα Οθωμανική Αυτοκρατορία περιορίστηκε απλά σε μία μικρότερη, με την ονομασία Τουρκία. Είναι μία πολύ μεγάλη χώρα, με νέους ανθρώπους και όχι με γερασμένο, όπως εμείς, πληθυσμό. Σημαντικό αυτό. Επιπλέον, ως προς την παρούσα κρατική της εκδοχή, απομακρύνεται όλο και περισσότερο από τις ευρωπαϊκές αξίες. Έτσι βλέπω τα

πράγματα. Αύτη είναι η κατάσταση, την οποία υποχρεωνώμαστε συνεχώς να αντιμετωπίζουμε. Οι αριθμοί είναι καταλυτικοί.

Πώς όμως; Σίγουρα μακριά, τόσο από υπερπατριώτες πολεμοκάπηλους όσο και από αδιάφορους αντιεξουσιαστικούς διεθνιστές. Εννοείται ότι οι λαοί έχουν την ξεχωριστή τους ιδιοπροσωπία. Πάνω σε αυτή τη βάση πρέπει να συνεργάζονται. Το όλον εγχείρημα, για να έχει πιθανότητες επιτυχίας, πρέπει να στηρίζεται σε κοινωνίες με ισχυρές θελήσεις και βαθιά διαμορφωμένη τη γνώση

για το πώς λειτουργεί ο σύγχρονος κόσμος. Ναι! Ο κόσμος πορεύεται με ισχυρές θελήσεις.

Εδώ έχουμε μερικά ζητηματάκια ως λαός. Είναι η πολιτική στατικότητα με την οποία ερμηνεύονται οι κοινωνικές διεργασίες. Από τη μια, το κουκουλωτικό μοτίβο της -ξεπερασμένης- πια- πάλης των τάξεων και του ιμπεριαλισμού, από την άλλη ο άδικος τυφλοσούρης της εξιδανικευμένης ιδιωτικής πρωτοβουλίας και της αποθέωσης του θεοσκοτεινού χρηματιστηριακού κεφαλαίου. Δυσάδικες ερμηνείες, που ανάγονται στα βαριά τραύματα του εμφυλίου και της χούντας. Ούτε όμως οι «αγώνες» καμιάς «αριστεράς» αλλά ούτε και οι «αμαρτωλές μέρες» καμιάς «δεξιάς» κληροδοτούνται αυτοδικαίως. Στη θλιβερή κατάσταση της εθνικής οικονομίας φαίνεται η πατριωτική υποκρισία. Να κάνεις τι, με τέτοια μιζέρια; Τι υπερασπίζεται σήμερα η πατρίδα που θέλουμε - εάν θέλουμε να την έχουμε και εάν θέλουμε να υπερασπίζεται κάτι;

Υπάρχει λύση; Νομίζω πως ναι. Μακροχρόνια, χωρίς άμεση εφαρμογή, που απαιτεί συναίνεση, συστηματικότητα και επιμονή. Το λέμε οι δάσκαλοι συνέχεια. Παιδεία. Είναι απίστευτος ο τρόπος με τον οποίο διχοτομείται σήμερα η γνώση στο Λύκειο. Είναι και εκείνη η διάχυτη και δικαιολογημένη κοινωνική δυσπιστία μεταξύ των παιδιών, εμποτισμένη μισοπιστία με μία συντηρητική απο-

της σκέψης, της κρίσης και της λογικής. Εδώ θα βρει αιτίες, ώστε να σεβαστεί τον συμμαθητή και αυριανό συμπολίτη-συμπατριώτη του. Μόνον έτσι θα υπερβούμε την πολιτική σχιζοφρένεια. Σε σχολικές αίθουσες που δεν θα τεμαχίζουν τα μυαλά των μαθητών, ούτε σε κατευθύνσεις κατευθυνόμενες ούτε σε προσανατολισμούς προσανατολισμένες. Όχι στον σημερινό οδοστρωτήρα. Με βασικό κορμό διδασκαλίας εκείνες τις κοινές αρχές και αξίες που έκαναν μέχρι τώρα τη ζωή αξιοβίωτη. Το παρελθόν - το παρελθόν μας - δεν έχει να διδάξει τίποτα; Σε τάξεις μαθητών χωρίς πρόβατα και ερίφια, κατά το δοκούν των εισαγωγικών για την τρίτοβάθμια σημερινών πνευματοκτόνων εξετάσεων. Με πάθος για τη Γλώσσα, την Ιστορία και τις κοινωνικές επιστήμες αλλά και με ενθουσιασμό για τα Μαθηματικά και τις φυσικές επιστήμες. Να έλθει ο νέος άνθρωπος σε επαφή με τους κλασικούς του πνεύματος, να νιώσει κατά το μέτρο των δυνατοτήτων του τη μαγεία της θεωρίας και της επιστημονικής τεκμηρίωσης. Να τριφτεί ο έφηβος μέσα στα κοινωνικά προβλήματα, με τους αγώνες για τα ανθρώπινα δικαιώματα, να αποκτήσει τη δυνατότητα σφαιρικής θεώρησης του κόσμου. Να προετοιμάζεται για τα δύσκολα, ώστε να μην καταρρέει στα εύκολα. Κοινό πρόγραμμα, για όλους το ίδιο, με απαιτήσεις! Με διεξοδο στις εφηβικές ευαισθησίες για διάκριση. Στην ελληνική εκπαίδευση η έννοια της αγωγής περιορίζεται στη θεωρία. Πώς όμως να αποκτήσει κανείς ασφαλή οδηγική συμπεριφορά μόνον με τα λόγια; Η Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση δεν είναι ούτε χώρος εξειδικεύσεων ούτε κατασκευής εργαλείων. Τα υπόλοιπα και ευκόλως εννοούμενα τα παραλείπω.

Μόνον έτσι θα υπερβούμε τις διαχωριστικές γραμμές, για να κτίσουμε μία νέα γενιά πιο άξια από εμάς, με αξιώσεις. Μας λείπουν οι οδηγοί - το όχημα υπάρχει. Μία νέα γενιά με ευθύνη, που θα έχει την ισχυρή θέληση της συλλογικής στοχοθεσίας και της εξαντλητικής λογοδοσίας. Τότε θα έρθει και η ισχυρή οικονομία. Έτσι συγκροτούνται οι χώρες και τα σοβαρά κράτη. Δεν είναι ασαφής θεωρία παρά λογική επιδίωξη -επιτέλους!- της αλλαγής. Με μία νέα γενιά Ελλήνων που θα απαιτεί και θα επιβάλλει σεβασμό προς ντόπιους και ξένους, εντός και εκτός συνόρων. Δυστυχώς, δεν το βλέπω να υπάρχει σήμερα. Και υπεύθυνοι δεν είναι οι νέοι. Αυτός ας είναι ο πραγματικός μας πόλεμος.

***Ο Κώστας Ν.
Κωνσταντίνου είναι
διευθυντής του 2ου
Γενικού Λυκείου
Ηρακλείου**

<https://kostaskonstantinou.com>